

A munka, az egy jó dolog

Nem fog megsértődni (mert nem olyan), ha eláruljuk, a hivatalban mindenki úgy hívja, a „Baba”. Hölgyeknél köztudottan korról nem beszélünk, abban azonban szintén kevesekben adódhat kétség, ő a városháza egyik legrutinosabb, legtapasztaltabb munkatársa. **Madaras Annamária**, a várapalotai polgármesteri hivatal humán közszolgálati irodájának vezetője a közelmúltban, pedagógusnapon vehette át a képviselő-testület által adományozott Várapalota városért kitüntetését.

Arra kellesz, hogy dolgozz!

– Ha most, a kitüntetés ürügyén készítünk egy összegzést, pályája során mi volt a legfontosabb?

– Volt egy időszak, még a tanácsrendszerben, amikor megbetegedett az előző osztályvezető. Nagy tekintélyű, igazán jó alkotó elme volt *Horváth Tivadar*. 1977 nyarán kezdődött egy több mint egy évig tartó hercehurca, ki lehet majd az utód. Úgy éltem meg, hogy folyamatosan hallottam, arra kellesz, hogy dolgozz, s közben hátulról hallottam: „de azért az utódlás kérdése az ennél sokkal komolyabb dolog...”. Talán annak köszönhetem a ki nevezésemet, hogy hetvennyolc nyarán egy másik intézet kikért a tanácstól, s amikor már máshova is kellett volna, gyorsan megszületett a döntés.

Amikor a tanácsi apparátusból polgármesteri hivattalá alakultunk, az sem volt könnyű. Tele feszültségekkel, kimondott, ki nem mondott szorongásokkal. Megviselt. Más gondról nem beszélhetek. Nem nyolc

lemes kikapcsolódásként a tanítás. Most is hiányzik, sajnos nem taníthatunk. A más városokban, hasonló munkakörben dolgozó kollégák viszont megtehetik. Tudom, hogy ennek ezer összeférhetetlenségi oka mondható, s nem is igazi praxis, amikor valaki csak heti egy-két órában tanít – de rendszeresen ott lehet egy iskola nevelőtestületében, és belülről érzi, látja mindazt, ami ide hozzánk csak közvetve jut el. Hiányzik.

Ne hagyjuk elülni a dolgokat

– Ha iskolába, óvodába megyek, bizony meghatódom. A gyerekek szereplését nézve a könnyeimmel küszködöm és irigykedem. Mert az legalább látszik. Az én munkám nem nagyon. De ez így is van jól, ha se nagy lángja, se nagy füstje nincs. Amikor szépen, csendben végezhetjük a feladatunkat.

– *Nézzük a munka lángját! A polgármester gyakran büszkén hangoztatja, ebben az iparvárosban a legdinamikusabban fejlődő ágazat a kultúra. Mekkora ebben az iroda része?*

– Nehéz erről úgy beszélni, hogy ne tűnjön hengegésnek. Méreggel hallgatom, ha mondják, Várapalota csak egyike a „piszkos tizenkettőnek”, itt nincs semmi. Majd minden napra jut egy kisebb-nagyobb rendezvény, ami után úgy gondolkodhatunk, mégiscsak egy városban élünk, mást is tehetünk, mint a munkánkat, a kiskertünket vagy az ablakpucolást.

Az az iroda célja, hogy ne hagyjuk elülni a dolgokat. Vezető szerepem nem nekem van, jó kollégákkal dolgozom. Ha jelszedünk, akkor ezt a közvetítő feladatban tesszük az intézmények és a hivatal között.

– *Mennyire lehet, mennyire nehéz úgy közvetíteni, irányítani, hogy közben az intézmények önállósága is megmaradjon?*

– Ne tekintse dicsekvésnek, de már az idekerülésem időszakában sem találkoztam egy rigozús, akkor az országban elterjedt, apparátusi szemlélettel. Ezt folytattuk a kollégákkal. Nem beavatkozunk, diktálunk, elrendelünk, hanem javaslunk, kérünk, segítünk. Ez egy kölcsönös együttműködés, amiben időnként természetesen van egymásra prüszögés is. Anélkül nem is lehet. A viták pedig előreviszik a dolgokat.

– *Az irodának évente van egy nagy mutatóványa. Az októberi várapalotai napok. Ami,*

akárhogy is nézzük, csak itt születik.

– Az tényleg nagy vállalkozás. Hiába zajlanak a rendezvények az intézményekben, itt csapódik le minden. Akkor az irodán a feje tetején áll minden, a dísznövényeket, az „arborétumot” is innen viszik. Akkor sok a dolog, de ez természetes is, mert itt futnak össze a szálak. Akkor kell emberi tartás, tudni kell nemet mondani, néha rábeszélgni, „ti erre képesek vagytok, csináljátok meg”.

Ez egy ilyen időszak a életünknek. Sokkal kényelmesebb lenne mindent az intézményeknek bízni, s a megnyitókön „protokollban” megjelenni. De ennél jobban szeretjük a szakmánkat.

„Félzsódéros” megoldás

– *A művelődési osztályból az önkormányzati rendszer kialakulásával humán közszolgálati iroda lett. Az egészségügyi feladatok egy része is ide került. Mekkora gondot jelentett a bővülés, az átállás?*

– Bevallom, „félzsódéros” ez még most is. Az jó dolog, ha a kötelező önkormányzati feladatok egy helyen kezelik. Az is jó, hogy valamennyi területre megmaradt a megfelelő szakember. A tb-finanszírozás, a rettetesen sok jogszabály sok mindent elvisz az önkormányzattól, viszont megmarad a kötelező szolgáltatás feladata. Így nem könnyű.

Lehetne jobban csinálni. Nem nekem kell orvosi, egészségügyi szakképesítést szerezni, mert megbízom a kolléganőmben, aki ehhez ért. De én a kulturális részhez értek, az egészségügyhöz már nem.

– *Mit tenne másképpen?*

– A tisztább, egyértelműbb irodaszervezetre törekednék. Annak idején párhuzamosan zajlott az egészségügy törvényi átszervezése és az önkormányzat belső szerkezetének rendelti átalakítása. „Vak vezet világtalant” úton haladtunk. A fenntartói kötelezettségek teljesítését irányíthatjuk, de nehezen tudunk úgy lépni, hogy az minden egészségügyi és szociális dolgozó kedvére legyen.

– *Összegzéssel kezdtük, fejezzük is be azzal. Ha újrakezdehetné, miként tenné?*

– Semmit sem csinálnék másképpen. Ami biztos, nyelvet tanultam volna. Ennek a hiányát érzem. A munkámban is más lehetne a kitekintésem.

Ármás János

Madaras Annamária: – Tisztább, egyértelműbb szervezeti formára törekednék

Fotó: Korbély Barnabás

– A munka. Az egy jó dolog, ha tesz valamit az ember. Szerecsére rosszul nagyon ritkán éreztem magam, mindig megtaláltam, amiért érdemes volt továbbmenni. Voltak nehéz időszakok, de alapvetően szívesen csináltam.

– *Miért érezhette magát rosszul?*

órát dolgozom. Néha morgok miatta, különösen a kollégáim érdekében, hogy valami pluszjuttatás is kellene.

– *Pedagógusként végzett. Nem hiányzik a tanítás?*

– Amíg Horváth Tivadar volt az osztályvezető, taníthattam. Az irányítást még csak tanultam, hozzájött egy kedves, kel-